

ovenfor anførte Bestemmelse rimelig. Ved smaa Beløb vil han sikkert følge den i Motiverne givne Anvisning ikke at spille Tiden med Beregning af Renter, men da der aarligt sælges for flere Hundrede Tusinde Kroner Bøger paa Afbetaling, vil det ses, at ogsaa disse Renter kan blive et ikke ubetydeligt Beløb, naar mange Afdrag udebliver.

Da det ikke sjældent hænder, at Ting — f. Eks. Bøger — sælges paa Afbetaling for samme Pris som ved Kontantsalg, foreslaas indsat en Bestemmelse i § 3 om, at Køberen i saa Tilfælde kun kan regne sig Tingens Værdi ved Fratagelsen til gode ÷ 10 pCt. af Tingens Kontantpris. Forholdet vil ellers uvægerligt blive det, at Sælgeren lider Tab, idet han aldrig vil faa Porto, Driftsudgifter etc. erstattet.

Regelen i § 7, 2det Stykke, vil i øvrigt i de allerfleste Tilfælde være rimelig og overensstemmende med begge Parters Tarv, dog kan det tænkes, at en Sælger kun ønsker at sælge to eller flere Ting sammen og ogsaa ønsker, om slikt maatte ske, at faa alle Ting sammen tilbage. I dette Tilfælde burde han maaske ved Kontraktens Indgaaelse have Lov til at betinge sig dette, og selv om Tilfældet ikke faldt ind under Paragraffens 3die Stykke, burde en saadan Aftale staa ved Magt, saafremt han oplyste Grunde for denne Vedtagelse, der sandsynliggjorde, at han forfulgte en virkelig Interesse, og at Bestemmelsen ikke alene var indsat for at undgaa Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke.

Som det ogsaa er fremhævet i Motiverne til Lovforslaget, er de i §§ 10—14 indeholdte processuelle Regler stærkt forskellige i de tre Lande. Paa dette Punkt tør det altsaa antages, at det ovenfor omtalte Hensyn til skandinavisk Retsenhed ikke gør sig gældende, naar Talen er om Forandring af disse Paragraffer.

Medens de foreslaaede Regler i det store og hele stemmer godt overens med den Sælgers Interesse, der har solgt større Ting, hvis Bortflytning er umulig eller i høj Grad vanskelig og usandsynlig, vil de indeholde den største Fare for Sælgeren af let bevægelige Løsørengstande til mindre Værdi. Det er efterhaanden blevet saaledes, at det ved Fogedens Hjælp næsten er umuligt at faa et Ur, en Cykle, Bøger eller lignende tilbage, medmindre da Sælgeren er villig til at sætte flere Penge ind derpaa, end Tingen i Øjeblikket er værd for ham, ja maaske flere, end Tingen nogen Sinde har kostet. Naar nemlig Fogeden er rekvireret for at skaffe en saadan Løsøreting tilbage, ender Forretningen ofte resultatløs. Det sker ikke saa sjældent, at Tingen er flyttet til en anden Jurisdiktion, og selv om der ofres Penge paa at rekvirere Fogedforretning foretaget der, er Tingen (f. Eks. og navnlig Cykler og Bøger) længe før Forretningens Foretagelse fjernet eller ført over i en ny Jurisdiktion. Til Gebyrer og Befordringsudgifter vil Sælgerens økonomiske Interesse i Tingen snart være medgaaet. Gaar de her omtalte Bestemmelser uforandret over til at være Lov, da vil disse sandsynligvis ødelægge hele den Gren af Omsætningslivet, der hedder *Salg af let flyttelige Løsøreting paa Afbetaling*. Der sælges f. Eks. gennemgaaende om Aaret 100,000 Cykler her i Landet og af disse 70,000 Stkr. paa Afbetaling. Det er ubestrideligt, at langt den største Del af disse gaar til de ubemidlede Klasser, der overhovedet ikke vilde være i Stand til kontant at betale Salgssummen, der hyppigt bringes til Veje paa den Maade, at Køberen til de maanedlige Afdrag for en stor Del bruger de Penge, han hidtil har benyttet til Befordring paa Jernbane eller Sporvogn.

Sælgerne af saadanne Løsøreting har ingen anden Garanti for, at Restbeløbet erlægges, end den, at de kan tage Cyklen tilbage, og med Hensyn til denne Ret har der her i København, i hvert Fald for Cyklers Vedkommende, udviklet sig den Praksis, at Cyklehandleren, naar en Køber ikke betaler, giver Agt paa Lejligheden, saaledes at han, naar det en Gang kan lykkes ham, egenmægtig sætter sig i Besiddelse af Tingen og derefter meddeler det til Politistationen. Paa denne Maade er det gaaet hidtil. Politiet har med Tak modtaget Oplysningen, og om Ansvar for Selvtægt er der aldrig blevet Tale. Efter dette Forslags Ikrafttræden tør det, navnlig naar Hensyn tages til Udtalelserne i Motiverne, antages, at denne Praksis ikke vil kunne opretholdes.

Tilbage bliver for denne Kreds af handlende da kun den Udvej at søge indsat Bestemmelser i Loven, der for dem haade ved deres Effektivitet og Billighed er anvendelige. En Række forgæves Fogedforretninger med tilhørende Gebyrer og Befordringsudgifter kan Sagen ikke taale, og Kravet mod Debitor paa Differencen er betydningsløst, da han som Hovedregel absolut intet ejer. Det henstilles derfor paa det mest indtrængende til det ærede Udvalg, at der i §§ 10—14 optages Bestem-